

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد.

۲۰۲۰/۰۲/۲۴

نویسنده: بهادر اکمار
مترجم: نادر نورزائی

ایالات متحده موافقت با طالبان را به زور تحمیل می کند. آیا افغان ها خواهند پذیرفت؟ اندىن پنج لاین، ۲۱ فبروری ۲۰۲۰

طوری که اداره ترامپ توافق صلح را به زور به خورد افغان ها می دهد نگران کننده است. سکوت دهلی بیشتر از آن. به خود می لرزیم که تصور کنیم عناصر وابسته در هیئت حاکمه ای هند، در سایه ای پذیرایی آتی از ترامپ، در خفا با پروژه آمریکایی همکاری می کنند. ظاهراً رهبری سیاسی هند و دولت پنهان در ایالات متحده قادر نیستند جیوپولیتیک متحول جنوب آسیا را با تبعات گسترده اش بفهمند.

وقایع که با قطب نمای امریکا - پاکستان هدایت می شوند، سیل آسا در حرکت اند. با کمک پاکستان، اداره ترامپ یک توافق تقریباً بهینه با طالبان را بدست آورده است. توافق خواستار آغاز مذاکرات بین افغانها در ماه آینده است. متعاقب به آن یک آتش بس کشور شمول و تعهد طالبان برای پناه ندادن به گروه های تروریستی و در این زمان تعیین جدول زمانی خروج نیروهای امریکایی است.

یک مامور بلند رتبه ای امریکایی ادعا کرد که توافق روی "کاهش خشونت" برای یک هفته "بسیار دقیق" است و شامل نیروهای افغان است و مهم تر از آن، طالبان تعهد کرده اند عملیات انتحاری و بم های کنار جاده و راکتی شان را متوقف کنند. "کاهش خشونت" فردا عملی می شود ولی قبلاً امروز وزیر خارجه ای امریکا مایک پمپئو افشا نمود که توافق روز ۲۹ فبروری امضا خواهد شد، که علامت اعتماد روز افزون واشنگتن به طالبان است.

اعلام پمپئو بلا فاصله بعد از این ابراز شد که معاون طالبان (رهبر و حشتماک شبکه ای حقانی) سراج الدین حقانی در نیورک تایمز، علم بردار هیئت حاکمه ای واشنگتن، مقاله ای نشر نمود که در آن تعهد نمود که جنگجویان وی "کاملاً متعهد" به "کاهش خشونت" در توافق اند.

شبکه ای حقانی به اشاره ای اسلام آباد عمل می کند و نظر سراج الدین (که صدای امریکا آنرا بعداً برجسته نمود) اشاره به این دارد که اسلام آباد می خواهد که "کاهش خشونت" در عمل به اجرا درآید. مقاله ای سراج الدین استحالته اش را از یک تروریست نامدار به شخصیت سیاسی نشان می دهد. بیشتر شورش ها اینگونه پایان می یابند.

واشنگتن کاملاً از این موضوع آگاه است که شبکه ای حقانی مسئول حمله ای تروریستی به نهاد های دیپلوماتیک هندی در افغانستان است. ولی امروز منافع امریکا ایجاب می کند که سراج الدین حقانی در مسیر اصلی سیاست افغانی قرار گیرد و بالقوه متعاقباً نقش رهبری در سطح ملی را بگیرد. این ضروری و مفید است، چون وی می تواند صلح را ارائه کند.

تا جایی که به پاکستان مربوط است، رژیم می که در آن سراج الدین نقش قاطع داشته باشد، مایه دل جمعی است. وی هرگز با هندی ها عشوہ گری نخواهد کرد.

د پانو شمیره: له ۱ تر ۲

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټينګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنی د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیرو مخکې په خیر و لولی

از قضا و موازی به آن، واشنگتن در جلسه ای در حاشیه کنفرانس امنیتی مونیخ، در ۱۵ فبروری که در آن پمپو، وزیر دفاع مارک اسپر و مذاکره کننده ارشد با طالبان، زلمی خلیل زاد حضور داشتند، توانست با مهارت موضع سرپیچی رئیس جمهور افغان، اشرف غنی را تغییر دهد.

چه چیزی امریکائی ها برای غنی پیشکش کردند که وی نمی توانست آنرا رد کند، را ما نمی دانیم، ولی وی ناگهان طرفدار با اشتیاق پیمان "کاهش خشونت" بین اداره ترامپ و طالبان شد.

کاملاً متصور است که حرکت بعدی غنی بعد از تسکین مونیخ در برگشت به کابل - اعلام نتایج انتخابات ریاست جمهوری سال گذشته - موافقت ضمنی ایالات متحده را داشته باشد.

جای تعجب نیست که اپوزیسیون افغان حرکت غنی را محکوم کرده است. ریاست اجرائی، عبدالله عبدالله تهدید به تشکیل حکومت موازی نموده است.

رئیس جمهور گذشته ای افغان حامد کرزی به اصطلاح جامعه ای جهانی حمله نموده است که غنی را بر انگیزه تا در نتایج انتخابات تقلب کند. در بیانیه ای در ۱۹ فبروری، کرزی گفت، "جریانی که بر مردم ما تحت نام "انتخابات" تحمیل شد پروسه ای ملی نبود و با ارزش های دموکراسی مغایرت داشت." وی نتایج انتخابات را رد کرد و گفت پروسه ای انتخابات به نفع اجندای خارجیان است که می خواهند حاکمیت ملی افغانستان را تضعیف کنند و بین مردم شکاف ایجاد کنند تا اینکه "خارجی ها پلان های خویش را پیاده کنند."

با وجود این، قابل توجه است، که ملل متحد و اتحادیه ای اروپا بدون از دست دادن زمان به غنی کامیابی اش در انتخابات را تبریک گفتند. این حاکی از آن است که واشنگتن اطمینان دارد که رهبران اپوزیسیون در مقابل غنی که بعضی شان در لیست معاش بگیران سیا هستند، در نهایت عمل انجام شده را خواهند پذیرفت.

ولی کرزی با توییتی پاسخ داد: "متاسفانه، طوری که ترس آن می رفت فیصله ای غلط برگزاری انتخابات و خلاف کاری در این پروسه شکاف ها را باعث شد که تهدید به بی ثباتی بیشتر است. حالا این به ما مردم افغان مربوط است تا وطن خویش را از تبعات منفی حفاظت کنیم و مستمر برای صلح کار کنیم و دسیسه های خارجی را که بر ضد وحدت، تمامیت و حاکمیت ماست را خنثی نماییم."

بعداً وقتی خلیل زاد در کابل بود و ماموریت داشت وی را آرام کند، کرزی چنین تویت کرد: "رئیس جمهور پیشین حامد کرزی با آقای خلیل زاد، نماینده خاص ایالات متحده برای مصالحه افغانستان و سفیر راس ویلسون روز چهارشنبه ملاقات کرد. رئیس جمهور سابق این را تاکید نمود: اظهارات متضاد نهاد های بین المللی که در انتخابات دخیل اند، علامت واضح کوشش های خارجی برای تفرقه بین مردم افغان است و کشور را ضعیف می کند. روابط مستحکم افغان-امریکا زمانی ممکن است که ایالات متحده نیت خیر اش را در حمایت از افغانستان صلح آمیز، متحد و مستقل نشان دهد."

ظاهراً احساسات در اوج خود رسیده اند. ولی اعلام امروزی پمپو که تاریخ امضای پیمان "کاهش خشونت" را معین کرد به این تاکید دارد که واشنگتن اطمینان دارد که نیروی های سیاسی ضد غنی که از مردمان غیر پشتون اند را مهار کند.

در واقع، ایالات متحده با کارت پشتون بازی می کند و احیای تسلط پشتون ها را برای با ثبات کردن افغانستان برگزیده است. امری که البته یک واقعیت تاریخی بوده است.

ولی بخش قابل توجه از پشتون ها، تاجیک ها، هزاره ها و اوزبیک های روشن اندیش احساس می کنند که در حاشیه رانده شده و مایوس اند. آنها انتظاراتی برای آینده ای کشور شان به حیث یک کشور مدرن، میانه رو، تکثر گرا و واقعاً مستقل داشتند.

آنها نگران اند که موافقت به رهبری امریکا پاکستان را سر انجام در موقعیت تعیین کننده در کابل قرار دهد. آنها در ادغام طالبان که در جریان یک پروسه شفاف دیالوگ بین افغانی بدست آید، تردید ندارند. یک حکومت موقت می توانست به این هدف دست یابد.

کاملاً واضح است که سفر اخیر ۴ روزه سر منشی ملل متحد انتونیو گوتریش به پاکستان در پس زمینه ای آماده کردن ملل متحد توسط واشنگتن برای هدایت گذار افغانستان است.

واشنگتن گوتریش را تشویق می کند که حسن نیت و همکاری پاکستان را برای کامیابی ماموریت سرنوشت ساز ملل متحد در افغانستان اولویت دهد. اظهارات بحث بر انگیز وی در مورد کشمیر و سیاست های ضد مسلمانان حکومت مودی (وقتی هفته ای گذشته در پاکستان بود) در این رابطه قابل فهم می شود.

وی گستاخانه صحبت نکرد. هدف اظهارات سرزنش کننده اش این بود که دهلی را در حالت دفاعی قرار دهد. گوتریش اشاره داشت به این که هندوستان نمی تواند نقش برهم زننده در افغانستان را بازی کند. گذشته از همه، وقتی در خانه ای شیشه ای نشسته ایم نباید با سنگ بازی کنیم.